

Konwencja Rady Europy
o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa
oraz o finansowaniu terroryzmu

Preambuła

Państwa Członkowskie Rady Europy i inni Sygnatariusze niniejszej Konwencji,

Zważywszy, że celem Rady Europy jest osiąganie większej jedności między jej członkami;

Przekonane o potrzebie prowadzenia wspólnej polityki karnej w celu ochrony społeczeństwa;

Zważywszy, że zwalczanie ciężkich przestępstw, które stają się coraz poważniejszym problemem międzynarodowym, wymaga użycia nowoczesnych i skutecznych metod działania w skali międzynarodowej;

Wierząc, że jedna z tych metod polega na pozbawianiu sprawców przestępstw dochodów z tych przestępstw oraz narzędzi;

Zważywszy, że osiągnięcie tego celu wymaga również utworzenia dobrze funkcjonującego systemu współpracy międzynarodowej;

Biorąc pod uwagę Konwencję Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa (ETS nr 141 – zwana dalej „Konwencją z 1990 roku”)

Powołując się również na Rezolucję 1373 (2001) o zagrożeniach dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa aktami terroryzmu, przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych dnia 28 września 2001 roku, a szczególnie jej ustęp 3 literę d;

Powołując się na Międzynarodową Konwencję o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1999 roku, a szczególnie jej artykuły 2 i 4, które zobowiązują Państwa Strony do uznania finansowania terroryzmu za przestępstwo kryminalne;

Przekonane o potrzebie podjęcia natychmiastowych kroków w kierunku ratyfikacji i pełnego wdrożenia Międzynarodowej Konwencji o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, wymienionej powyżej,

Uzgodniły, co następuje:

ROZDZIAŁ I – Terminologia

Artykuł 1 – Terminologia

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

a. "dochody" oznaczają każdą korzyść ekonomiczną pochodzącą lub uzyskaną, bezpośrednio lub pośrednio, z przestępstw. Może ona stanowić każde mienie, o którym mowa w literze b niniejszego artykułu;

b. "mienie" obejmuje mienie każdego rodzaju, zarówno materialne, jak i niematerialne, ruchome lub nieruchome, oraz dokumenty prawne lub inne stanowiące dowód tytułu do tego mienia lub prawo na tym mieniu;

c. "narzędzia" oznaczają każdą rzecz użytą lub której zamierza się użyć w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa lub przestępstw;

d. "konfiskata" oznacza karę lub środek karny, orzeczony przez sąd w następstwie postępowania w sprawie o przestępstwo lub przestępstwa, powodujący ostateczne pozbawienie mienia;

e. "przestępstwo bazowe" oznacza każde przestępstwo, wskutek którego zostały uzyskane dochody, które mogą być przedmiotem przestępstwa, o którym mowa w artykule 9 niniejszej Konwencji.

f. „jednostka analityki finansowej” (zwana dalej „JAF”) oznacza centralną, państwową agencję, odpowiedzialną za otrzymywanie (oraz, jeśli to dozwolone, wnioskowanie), analizę i przekazywanie odpowiednim organom ujawnionych informacji finansowych

i. dotyczących podejrzanych dochodów i potencjalnego finansowania terroryzmu lub

ii. wymaganych przez krajowe prawodawstwo lub przepisy,

w celu zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;

g. „zamrożenie” lub „zajęcie” oznacza tymczasowy zakaz przekazywania, zniszczenia, zamiany, rozporządzania lub przemieszczania mienia, albo tymczasowe sprawowanie nadzoru bądź kontroli mienia, na podstawie zarządzenia sądu lub innego właściwego organu;

h. „finansowanie terroryzmu” oznacza czynności, o których mowa w artykule 2 Międzynarodowej Konwencji o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, wymienionej powyżej.

ROZDZIAŁ II – Finansowanie terroryzmu

Artykuł 2 – Stosowanie Konwencji do finansowania terroryzmu

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej stosowania postanowień zawartych w rozdziałach III, IV i V niniejszej Konwencji do finansowania terroryzmu.

2. W szczególności, każda Strona zapewni, że jest zdolna do poszukiwania, śledzenia, identyfikacji, zamrażania, zajmowania i konfiskowania mienia, pochodzącego z legalnego bądź nielegalnego źródła, użytego lub przeznaczonego w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do finansowania terroryzmu, lub dochodów z tego przestępstwa, oraz do współpracy w tym celu w możliwie najszerszym zakresie.

ROZDZIAŁ III – Środki podejmowane na poziomie krajowym

Część 1 – Przepisy ogólne

Artykuł 3 – Metody konfiskaty

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej konfiskaty narzędzi oraz dochodów lub mienia, których wartość odpowiada wartości takich dochodów i mieniu pochodzącemu z przestępstwa prania pieniędzy.

2. Pod warunkiem, że ustęp 1 niniejszego artykułu stosuje się do prania pieniędzy i kategorii przestępstw wymienionych w załączniku do Konwencji, każda Strona może, w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia bądź przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy oświadczyć, że ustęp 1 niniejszego artykułu stosuje się:

a. tylko do przestępstw podlegających karze pozbawienia wolności lub aresztu na okres dłuższy niż jeden rok. Każda Strona może jednakże złożyć oświadczenie o stosowaniu niniejszego postanowienia odnośnie do konfiskaty dochodów z przestępstw podatkowych wyłącznie w celu umożliwienia konfiskaty takich dochodów, zarówno w kraju, jak i drogą

współpracy międzynarodowej, zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawodawstwem dotyczącym egzekwowania zobowiązań podatkowych; i/lub

b. tylko do listy określonych przestępstw.

3. Strony mogą przewidzieć obowiązkową konfiskatę w odniesieniu do przestępstw podlegających konfiskacie. Strony mogą w szczególności uregulować w tych przepisach przestępstwa prania pieniędzy, handlu narkotykami, handlu ludźmi i inne poważne przestępstwa.

4. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne do wymagania, aby w przypadku poważnego przestępstwa lub przestępstw, zgodnie z przepisami prawa krajowego, sprawca wykazywał źródło pochodzenia zakwestionowanych dochodów lub innego mienia podlegającego konfiskacie w zakresie, w jakim wymóg ten jest zgodny z zasadami jej prawa krajowego.

Artykuł 4 – Środki śledcze i tymczasowe

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej natychmiastowego zidentyfikowania, śledzenia, zamrażania lub zajmowania mienia, które podlega konfiskacie zgodnie z artykułem 3, szczególnie w celu ułatwienia przeprowadzenia późniejszej konfiskaty.

Artykuł 5 – Zamrożenie, zajęcie i konfiskata

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że środki zamrażania, zajęcia i konfiskaty dotyczą również:

a. mienia, na które dochody te zostały przekształcone lub zamienione;

b. mienia uzyskanego z legalnych źródeł, jeżeli dochody zostały wymieszane, w całości bądź w części, z takim mieniem, do szacowanej wartości wymieszanych dochodów;

c. dochodu lub innych zysków osiągniętych z dochodów, z mienia, na które dochody z przestępstwa zostały przekształcone lub zamienione, lub z mienia, z którym dochody z przestępstwa zostały wymieszane, do szacowanej wysokości wymieszanych dochodów, w taki sam sposób i w tym samym zakresie jak dochody.

Artykuł 6 – Zarządzanie mieniem zamrożonym lub zajęтым

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia należytego zarządzania mieniem zamrożonym lub zajęтым, zgodnie z artykułami 4 i 5 niniejszej Konwencji.

Artykuł 7 – Uprawnienia i techniki śledcze

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, które będą konieczne do wyposażenia jej sądów lub innych właściwych organów w uprawnienia do nakazania, aby dokumenty bankowe, finansowe lub handlowe były udostępniane lub zajmowane w celu przeprowadzenia czynności, o których mowa w artykułach 3, 4 i 5. Strona nie może uchylić się od podjęcia działań na podstawie postanowień niniejszego artykułu z powodu obowiązku zachowania tajemnicy bankowej.

2. Bez naruszenia ustępu 1, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej:

a. ustalenia, czy osoba fizyczna lub prawna jest posiadaczem lub beneficjentem jednego lub więcej niż jednego rachunku, jakiegokolwiek rodzaju, w banku znajdującym się na jej

obszarze a, jeżeli tak jest, uzyskania wszystkich informacji na temat zidentyfikowanych rachunków;

b. uzyskania szczegółów odnośnie określonych rachunków bankowych i operacji bankowych przeprowadzonych w danym okresie na jednym lub więcej niż jednym określonym rachunku, w tym szczegółów wszelkich rachunków, z których otrzymywano bądź na które przekazywano środki;

c. monitorowania, w określonym okresie, operacji bankowych prowadzonych na jednym lub więcej niż jednym zidentyfikowanym rachunku; oraz

d. zapewnienia, że banki nie będą ujawniać zainteresowanym klientom lub innym osobom trzecim, że zwracano się o informacje bądź uzyskano je zgodnie z literami a, b lub c, lub, że prowadzone jest dochodzenie.

Strony rozważą rozszerzenie niniejszego postanowienia na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki.

3. Każda Strona rozważy przyjęcie środków ustawodawczych i innych, koniecznych dla umożliwienia jej stosowania specjalnych technik śledczych ułatwiających identyfikację i śledzenie dochodów oraz zbieranie związanego z nim materiału dowodowego, takiego jak obserwacja, podsłuch połączeń telekomunikacyjnych, dostęp do systemów komputerowych oraz nakaz przedstawienia określonych dokumentów.

Artykuł 8 – Środki prawne

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia stronom zainteresowanym, których dotyczą środki wymienione w artykułach 3, 4 i 5 i innych odpowiednich przepisach niniejszej części, skutecznych środków prawnych dla ochrony ich praw.

Artykuł 9 – Przesłęstwa prania

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla uznania za przestęstwa w jej prawie wewnętrznym następujących czynów popełnionych umyślnie:

a. zamiana lub przekazania mienia wiedząc, że stanowi ono dochód, w celu zatajenia lub ukrycia nielegalnego pochodzenia tego mienia lub udzielenia pomocy osobie, która uczestniczy w popełnieniu przestęstwa bazowego, w celu uniknięcia prawnych konsekwencji jej czynu;

b. zatajenie lub ukrycie prawdziwej natury mienia, źródła jego pochodzenia, miejsca położenia, rozporządzania nim, przemieszczania, własności lub praw do takiego mienia, wiedząc, że mienie to stanowi dochód;

i, z zastrzeżeniem jej zasad konstytucyjnych i podstaw jej systemu prawnego;

c. nabycie, posiadanie lub korzystanie z mienia, wiedząc, w chwili jego otrzymania, że mienie to stanowi dochód;

d. udział w popełnieniu któregośkolwiek z czynów uznanych za przestęstwo zgodnie z niniejszym artykułem, udział w związku lub zмовie w celu jego popełnienia, pomocnictwo, podżeganie, ułatwianie oraz doradzanie przy jego popełnieniu.

2. Dla wdrożenia lub stosowania ustępu 1 niniejszego artykułu:

a. nie ma znaczenia, czy przestęstwo bazowe jest karalne zgodnie z ustawodawstwem Strony;

b. można zastrzec, że przestępstwa przewidziane w tym ustępie nie mają zastosowania do sprawców przestępstwa bazowego;

c. wiedza, zamiar lub cel, stanowiące znamiona przestępstwa przewidzianego w niniejszym ustępie, mogą zostać ustalone na podstawie obiektywnych okoliczności faktycznych.

3. Każda Strona może przyjąć środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla uznania za przestępstwa w swoim prawie wewnętrznym wszystkich lub niektórych czynów wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu, w którymkolwiek lub w obu następujących przypadkach, kiedy sprawca:

a. podejrzewał, że mienie stanowi dochód,

b. powinien był przypuszczać, że dane mienie stanowi dochód.

4. Biorąc pod uwagę, że ustęp 1 niniejszego artykułu dotyczy kategorii przestępstw bazowych wymienionych w załączniku do Konwencji, każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć, w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że ustęp 1 niniejszego artykułu ma zastosowanie:

a tylko w przypadku, gdy przestępstwo bazowe podlega karze pozbawienia wolności lub aresztu wymiarze dłuższym niż jeden rok, lub dla tych Stron, które stosują w swoich systemach prawnych minimalny wymiar kary za przestępstwa, w przypadku, gdy przestępstwo podlega karze pozbawienia wolności lub aresztu w minimalnym wymiarze ponad sześciu miesięcy; i/lub

b. tylko do listy wymienionych przestępstw bazowych; i/lub

c. do kategorii poważnych przestępstw zgodnie z krajowym prawem Strony.

5. Każda Strona zapewni, że wydany wcześniej lub równocześnie wyrok skazujący za przestępstwo bazowe nie stanowi podstawy do skazania za pranie pieniędzy.

6. Każda Strona zapewni, że wyrok skazujący za pranie pieniędzy zgodnie z niniejszym artykułem jest możliwy w przypadku, gdy zostało udowodnione, że mienie, stanowiące przedmiot ustępu 1 litera a lub b niniejszego artykułu, pochodzi z przestępstwa bazowego, bez konieczności szczegółowego ustalania, jakie to było przestępstwo.

7. Każda Strona zapewni rozszerzenie przestępstw bazowych dla prania pieniędzy o te czyny, które popełniono w innym Państwie, które stanowią przestępstwo w tym Państwie, i które stanowiłyby przestępstwo bazowe, gdyby zostały popełnione w kraju. Każda Strona może zastrzec, że jedyną podstawą jest fakt, że czyn stanowiłby przestępstwo bazowe, gdyby został popełniony w kraju.

Artykuł 10 – Odpowiedzialność zbiorowa

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że osoby prawne mogą być pociągane do odpowiedzialności za przestępstwa prania pieniędzy ustanowione zgodnie z niniejszą Konwencją, popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę fizyczną, działającą samodzielnie bądź w imieniu organu osoby prawnej, posiadającego pozycję wiodącą w ramach osoby prawnej, na podstawie:

a. prawa do reprezentowania osoby prawnej; lub

b. upoważnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub

c. upoważnienia do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej,

jak również za udział takiej osoby fizycznej w charakterze pomocnika lub podżegacza w wyżej wymienionych przestępstwach.

2. Poza przypadkami przewidzianymi w ustępie 1, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że osoba prawna będzie odpowiedzialna w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby fizycznej, o której mowa w ustępie 1, umożliwił popełnienie przestępstwa, o którym mowa w ustępie 1, na korzyść tej osoby prawnej, przez podlegającą jej osobę fizyczną.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie niniejszego artykułu nie będzie wykluczać postępowania karnego przeciw osobom fizycznym, które są sprawcami, podżegaczami lub pomocnikami w popełnianiu przestępstw wymienionych w ustępie 1.

4. Każda Strona zapewni, że osoby prawne, pociągnięte do odpowiedzialności zgodnie z artykułem, zostaną poddane skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym sankcjom karnym oraz innym niż karne, w tym karom pieniężnym.

Artykuł 11 – Wcześniejsze decyzje

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia możliwości uwzględnienia, w trakcie ustalania kary, ostatecznych decyzji wobec osoby fizycznej lub prawnej, podjętych u innej Strony w stosunku do przestępstw określonych zgodnie z niniejszą Konwencją.

Część 2 – Jednostka analityki finansowej (JAF) i zapobieganie

Artykuł 12 – Jednostka analityki finansowej (JAF)

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla ustanowienia JAF, określonej w niniejszej Konwencji.

2. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że jej JAF posiada dostęp, pośredni lub bezpośredni, w odpowiednim czasie, do informacji finansowych, administracyjnych oraz informacji posiadanych przez organy ścigania, niezbędnych do należytego wypełniania jej funkcji, w tym do analizy przesłanych zawiadomień o transakcjach podejrzanym.

Artykuł 13 – Środki zapobiegania praniu pieniędzy

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne do ustanowienia wyczerpujących regulacji krajowych oraz nadzoru lub monitoringu mającego zapobiegać praniu pieniędzy i w należyty sposób uwzględni obowiązujące standardy międzynarodowe, w tym w szczególności zalecenia przyjęte przez Grupę Zadaniową ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF).

2. W związku z powyższym, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, które konieczne dla:

a. żądania od osób prawnych i fizycznych, biorących udział w działaniach, co do których istnieje szczególne prawdopodobieństwo wykorzystania do celów prania pieniędzy i w takim zakresie, w jakim dotyczy to tych działań:

i. identyfikacji i weryfikacji tożsamości ich klientów oraz, kiedy to możliwe, ich rzeczywistych beneficjentów, jak również prowadzenia bieżącej oceny stosunków gospodarczych w oparciu o zasady ryzyka

ii. zgłaszania podejrzeń prania pieniędzy podlegających ochronie;

iii. podejmowania środków pomocniczych, takich jak przechowywanie danych dotyczących tożsamości klientów i transakcji, szkolenie personelu oraz ustanowienie

wewnętrznej polityki i procedur, dostosowanych, jeśli to niezbędne, do rozmiarów przedsiębiorstwa i jego profilu;

b. zakazywania, odpowiednio, osobom, o których mowa w literze a, ujawniania faktu przekazania zawiadomienia o transakcji podejrzanej lub związanych z tym informacji lub że prowadzone jest lub może być prowadzone dochodzenie w sprawie prania pieniędzy;

c. zapewnienia, że osoby, o których mowa w literze a podlegają skutecznym systemom monitoringu, a gdzie to stosowne – nadzoru, w celu zapewnienia zgodności z wymogami dotyczącymi zwalczania prania pieniędzy, gdzie to konieczne – na podstawie podatności na ryzyko.

3. W związku z powyższym, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, które konieczne do wykrywania znaczących transgranicznych przewozów gotówki i odpowiednich instrumentów zbywalnych na okaziciela.

Artykuł 14 – Wstrzymywanie podejrzanych transakcji krajowych

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia JAF, lub, jeżeli to stosowne, jakiegokolwiek właściwej jednostce lub organowi, w przypadku, gdy powstaje podejrzenie, że transakcja związana jest z praniem pieniędzy, podjęcia natychmiastowych działań polegających na zawieszeniu lub wstrzymaniu zgody na przeprowadzenie dokonywanej transakcji w celu przeprowadzenia analizy tej transakcji i potwierdzenia podejrzenia. Każda Strona może ograniczyć zastosowanie takiego środka do przypadków, w których zostało przedstawione zawiadomienie o transakcji podejrzanej. Maksymalny czas trwania jakiegokolwiek zawieszenia lub wstrzymania zgody na transakcję podlegać będzie odpowiednim przepisom prawa krajowego.

ROZDZIAŁ IV – Współpraca międzynarodowa

Część 1 – Zasady współpracy międzynarodowej

Artykuł 15 – Zasady ogólne i środki współpracy międzynarodowej

1. Strony będą współpracować ze sobą wzajemnie w możliwie najszerszym zakresie w celu prowadzenia czynności dochodzeniowych i postępowań, których celem jest konfiskata narzędzi i dochodów.

2. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla realizacji, na zasadach określonych w tym rozdziale, wniosków o:

a. konfiskatę określonych składników mienia, stanowiących dochody lub narzędzia, jak również konfiskatę dochodów polegającą na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy odpowiadającej wartości tych dochodów;

b. udzielenie pomocy w prowadzeniu czynności dochodzeniowych i zastosowanie środków tymczasowych, z uwzględnieniem każdej formy konfiskaty wymienionej w literze a.

3. Pomoc w prowadzeniu czynności dochodzeniowych i zastosowanie środków tymczasowych, opisanych w ustępie 2 litera b udzielana będzie w sposób przewidziany przez prawo wewnętrzne Strony otrzymującej wniosek i zgodnie z tym prawem. Jeżeli wniosek dotyczący jednego z tych środków będzie wymieniać formalności lub procedury niezbędne zgodnie z prawem Strony występującej z wnioskiem, to nawet wówczas, gdy będą one nieznane Stronie otrzymującej wniosek, ta ostatnia będzie realizować takie wnioski w takim zakresie, w jakim podjęte działania nie są sprzeczne z fundamentalnymi zasadami jej prawa .

4. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla zapewnienia, że wnioski napływające od innych Stron w celu identyfikacji, śledzenia, zamrażania lub zajmowania dochodów lub narzędzi, otrzymują taki sam priorytet jak te, które zostały sporządzone w ramach procedur wewnętrznych.

Część 2 – Pomoc w prowadzeniu czynności dochodzeniowych

Artykuł 16 – Obowiązek udzielania pomocy

Strony, na wniosek, będą udzielać sobie wzajemnie najszerzej możliwej pomocy w zakresie identyfikacji i wykrycia narzędzi, dochodów i innego mienia podlegającego konfiskacie. Pomoc taka obejmie wszelkie środki uzyskiwania i zabezpieczania dowodów dotyczących istnienia wyżej wymienionego mienia, miejsca jego położenia lub przemieszczania, natury, statusu prawnego lub wartości.

Artykuł 17 – Wnioski o informacje na temat rachunków bankowych

1. Każda Strona podejmie, na warunkach określonych w niniejszym artykule, środki konieczne dla ustalenia, w odpowiedzi na wniosek przesłany przez inną Stronę, czy osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której toczy się dochodzenie karne, posiada lub kontroluje jeden lub więcej niż jeden rachunek, jakiegokolwiek rodzaju, w którymkolwiek z banków położonych na jej obszarze i w przypadku stwierdzenia tego faktu przekaże szczegóły zidentyfikowanych rachunków.

2. Zobowiązanie ustanowione w niniejszym artykule będzie stosować się jedynie do tych informacji, które znajdują się w posiadaniu banku prowadzącego rachunek.

3. Strona występująca z wnioskiem, poza wymaganiami określonymi w artykule 37, poda we wniosku:

a. uzasadnienie, z jakich względów uważa, że informacja, o którą wnioskuje, może mieć szczególne znaczenie dla celów postępowania karnego w sprawie przestępstwa;

b. uzasadnienie, na jakiej podstawie uważa, że banki na obszarze Strony, do której kierowany jest wniosek, prowadzą dany rachunek i sprecyzować, w takim zakresie, w jakim to jest możliwe, o które banki i/lub rachunki może chodzić; oraz

c. wszelkie dodatkowe informacje, które mogą ułatwić realizację wniosku.

4. Strona, do której skierowano wniosek, może uzależnić jego realizację od tych samych warunków, które stosuje w przypadku wniosków o poszukiwanie i zajęcie.

5. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że niniejszy artykuł ma zastosowanie jedynie do kategorii przestępstw wymienionych w liście zawartej w załączniku do niniejszej Konwencji.

6. Strony mogą rozszerzyć niniejszy przepis na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki. Takie rozszerzenie może zostać dokonane na zasadzie wzajemności.

Artykuł 18 – Wnioski o informacje na temat transakcji bankowych

1. Na wniosek drugiej Strony, Strona, do której skierowano wniosek przekaże szczegóły określonych rachunków bankowych i operacji bankowych przeprowadzonych w danym okresie na jednym lub więcej niż jednym rachunku, wymienionym we wniosku, wraz z danymi

szczegółowymi wszystkich rachunków, na które wpływają, bądź z których są przekazywane środki.

2. Zobowiązanie ustanowione w niniejszym artykule będzie stosować się jedynie do tych informacji, które znajdują się w posiadaniu banku prowadzącego rachunek

3. Strona występująca z wnioskiem, poza wymogami określonymi w artykule 37, wskaże w swoim wniosku, z jakich względów uważa, że informacja, o którą wnioskuje, może mieć znaczenie dla celów postępowania karnego w sprawie przestępstwa;

4. Strona, do której kierowany jest wniosek, może uzależnić realizację wniosku od tych samych warunków, które stosuje w przypadku wniosków o poszukiwanie i zajęcie.

5. Strony mogą rozszerzyć niniejsze postanowienie na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki. Takie rozszerzenie może zostać dokonane na zasadzie wzajemności.

Artykuł 19 – Wnioski o monitorowanie transakcji bankowych

1. Każda Strona zapewni, że, na wniosek innej Strony, jest zdolna do monitorowania, przez określony czas, operacji bankowych przeprowadzonych w danym okresie na jednym lub więcej niż jednym rachunku wymienionym we wniosku, i że przekaże rezultaty przeprowadzonych czynności Stronie występującej z wnioskiem.

2. Strona występująca z wnioskiem, poza wymogami określonymi w artykule 37, wskaże w swoim wniosku z jakich względów uważa, że informacja, o którą występuje, może mieć znaczenie dla celów postępowania karnego w sprawie przestępstwa;

3. Decyzja dotycząca monitorowania będzie podejmowana w stosunku do każdego pojedynczego przypadku przez właściwe organy Strony, do której skierowano wniosek, przy należytych uwzględnieniu prawa krajowego tej Strony.

4. Praktyczne szczegóły dotyczące monitorowania zostaną uzgodnione między właściwymi organami Strony występującej z wnioskiem i Strony, do której skierowano wniosek.

5. Strony mogą rozszerzyć niniejszy przepis na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki.

Artykuł 20 – Informacja z własnej inicjatywy

Bez uszczerbku dla własnych czynności dochodzeniowych lub postępowań, Strona może bez uprzedniego wniosku przekazać drugiej Stronie informacje o narzędziach i dochodach, jeżeli uzna, że ujawnienie takich informacji może pomóc Stronie, która je otrzymuje, w podjęciu lub prowadzeniu czynności dochodzeniowych lub postępowań albo może prowadzić do wystosowania przez tę Stronę wniosku na podstawie niniejszego rozdziału.

Część 3 – Środki tymczasowe

Artykuł 21 – Obowiązek podejmowania środków tymczasowych

1. Na wniosek drugiej Strony, która wszczęła postępowanie karne lub postępowanie w celu konfiskaty, Strona podejmie konieczne środki tymczasowe, takie jak zamrożenie lub zajęcie, aby zapobiec wszelkim transakcjom, przekazywaniom lub rozporządzaniu mieniem, które następnie może stać się przedmiotem wniosku o konfiskatę lub które może być wykorzystane do realizacji wniosku.

2. Strona, która otrzymała wniosek o konfiskatę zgodnie z artykułem 23, podejmie, jeśli jest takie żądanie, środki wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu w stosunku do każdego

mienia stanowiącego przedmiot wniosku lub które mogłyby być wykorzystane do realizacji wniosku

Artykuł 22 – Wykonywanie środków tymczasowych

1. Po wykonaniu środków tymczasowych, o które wnioskowano zgodnie z artykułem 21 ustęp 1, Strona występująca z wnioskiem udostępni z własnej inicjatywy i tak szybko jak to jest możliwe Stronie, do której został skierowany wniosek, wszystkie informacje, które mogą kwestionować te środki bądź zmieniać ich zakres. Strona występująca z wnioskiem udzieli również bezzwłocznie wszelkich informacji uzupełniających, których zażąda Strona, do której skierowano wniosek, a które są niezbędne dla wdrożenia środków tymczasowych oraz dalszych czynności.

2. Przed uchyleniem środka tymczasowego zastosowanego zgodnie z niniejszym artykułem, Strona, do której skierowano wniosek, tam gdzie to jest możliwe, umożliwi Stronie występującej z wnioskiem przedstawienie swoich argumentów za dalszym stosowaniem tego środka.

Część 4 – Konfiskata

Artykuł 23 – Obowiązek konfiskaty

1. Strona, która otrzymała od drugiej Strony wniosek o konfiskatę narzędzi lub dochodów znajdujących się na jej obszarze:

a. wykona nakaz konfiskaty wydany przez sąd Strony występującej z wnioskiem w odniesieniu do tych narzędzi lub dochodów; albo

b. wystąpi z wnioskiem do swoich właściwych organów w celu uzyskania nakazu konfiskaty i, jeśli nakaz taki zostanie wydany, wykonuje go.

2. Dla celów stosowania ustępu 1 litera b niniejszego artykułu każda Strona będzie uprawniona w razie potrzeby do wszczęcia postępowania w sprawie konfiskaty na podstawie własnego prawa.

3. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu będą mieć zastosowanie również do konfiskaty polegającej na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy odpowiadającej wartości dochodów, jeżeli mienie, w stosunku do którego może być wykonana konfiskata, znajduje się na obszarze Strony, do której skierowano wniosek. W takich przypadkach, jeżeli przy wykonywaniu nakazu konfiskaty zgodnie z ustępem 1 nie dojdzie do uzyskania zapłaty, Strona, do której skierowano wniosek, zrealizuje żądanie przez skonfiskowanie każdego mienia dostępnego w tym celu.

4. Jeżeli wniosek o konfiskatę dotyczy konkretnego składnika mienia, Strony mogą uzgodnić, że Strona, do której skierowano wniosek, może dokonać konfiskaty w formie żądania zapłaty sumy pieniędzy odpowiadającej wartości tego mienia.

5. Strony będą współpracować w jak najszerszym zakresie na podstawie swojego prawa krajowego z tymi Stronami, które wystąpią z wnioskiem o przeprowadzenie działań równoważnych z konfiskatą prowadzących do pozbawienia mienia, które nie mają charakteru sankcji karnych, o ile działania takie będą przedmiotem nakazu organu sądowego Strony występującej z wnioskiem w związku z przestępstwem, pod warunkiem ustalenia, że mienie stanowi dochód lub inny rodzaj mienia w rozumieniu artykułu 5 niniejszej Konwencji.

Artykuł 24 – Wykonywanie konfiskaty

1. Postępowanie w sprawie uzyskiwania i wykonywania konfiskaty na podstawie artykułu 23 będzie podlegać prawu Strony, do której skierowano wniosek.

2. Strona, do której skierowano wniosek, będzie związana ustaleniami faktycznymi w takim zakresie, w jakim zostały one stwierdzone w wyroku skazującym lub decyzji sądowej Strony występującej z wnioskiem, lub w takim zakresie, w jakim wyrok skazujący lub decyzja sądowa opierają się wyraźnie na tych ustaleniach.

3. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że ustęp 2 niniejszego artykułu ma zastosowanie wyłącznie z uwzględnieniem ich zasad konstytucyjnych i podstawowych założeń ich systemu prawnego.

4. Jeżeli konfiskata będzie polegać na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy, właściwy organ Strony, do której skierowano wniosek, przeliczy tę kwotę na swoją walutę według kursu wymiany drugiej Strony obowiązującego w chwili podejmowania decyzji o wykonaniu konfiskaty.

5. W przypadku wskazanym w artykule 23 ustęp 1 litera a, wyłącznie Strona występująca z wnioskiem będzie mieć prawo podejmowania decyzji w kwestii wystąpienia z wnioskiem o zmianę nakazu konfiskaty.

Artykuł 25 – Mienie skonfiskowane

1. Strona dokonująca konfiskaty mienia na podstawie artykułów 23 i 24 niniejszej Konwencji będzie rozporządzać tym mieniem zgodnie ze swoim prawem krajowym i procedurami administracyjnymi.

2. Działając na wniosek złożony przez inną Stronę zgodnie z artykułami 23 i 24 niniejszej Konwencji, Strony potraktują priorytetowo – w zakresie w jakim pozwala na to prawo krajowe oraz jeżeli jest to przedmiotem wniosku – zwrot skonfiskowanego mienia Stronie występującej z wnioskiem, aby mogła ona wypłacić odszkodowanie ofiarom przestępstwa lub zwrócić mienie prawowitym właścicielom.

3. Działając na wniosek złożony przez inną Stronę zgodnie z artykułami 23 i 24 niniejszej Konwencji, Strona może potraktować w sposób specjalny zawarcie porozumień lub uzgodnień o podziale przedmiotowego mienia z innymi Stronami, na podstawie indywidualnych ustaleń, zgodnie ze swoim prawem krajowym lub procedurami administracyjnymi.

Artykuł 26 – Prawo wykonywania konfiskaty i maksymalna wartość konfiskaty

1. Wniosek o konfiskatę sporządzony na podstawie artykułów 23 i 24 nie narusza prawa Strony występującej z wnioskiem do wykonania nakazu konfiskaty we własnym zakresie.

2. Postanowienia Konwencji nie będą interpretowane jako zezwalające na dokonanie konfiskaty mienia o całkowitej wartości przekraczającej kwotę określoną w nakazie konfiskaty. Jeżeli Strona stwierdzi, że mogłoby to nastąpić, zainteresowane Strony podejmą konsultacje, aby uniknąć takiego skutku.

Artykuł 27 – Pozbawienie wolności z powodu odmowy zapłaty

Strona, do której skierowano wniosek, nie będzie mogła podjąć decyzji o pozbawieniu wolności z powodu odmowy zapłaty, jak również zastosować innego środka ograniczającego wolność osoby wskutek wniosku złożonego na podstawie artykułu 23, jeżeli Strona występująca z wnioskiem zastrzegła to we wniosku.

Część 5 – Odmowa i odroczenie wykonania czynności w ramach współpracy

Artykuł 28 – Przyczyny odmowy

1. Można odmówić współpracy na podstawie niniejszego rozdziału, jeżeli:

a. żądana czynność byłaby sprzeczna z podstawowymi zasadami systemu prawnego Strony, do której skierowano wniosek; lub

b. realizacja wniosku mogłaby naruszyć suwerenność, bezpieczeństwo, porządek publiczny lub inne istotne interesy Strony, do której skierowano wniosek; lub

c. w opinii Strony, do której skierowano wniosek, znaczenie sprawy, której wniosek dotyczy, nie uzasadnia podjęcia żądanej czynności; lub

d. przestępstwo, którego dotyczy wniosek, jest przestępstwem skarbowym, z wyjątkiem finansowania terroryzmu;

e. przestępstwo, którego dotyczy wniosek, jest przestępstwem politycznym, z wyjątkiem finansowania terroryzmu; lub

f. Strona, do której skierowano wniosek, uważa, że wykonanie żądanej czynności byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*; lub

g. przestępstwo, którego dotyczy wniosek, nie stanowiłoby przestępstwa według prawa Strony, do której skierowano wniosek, gdyby zostało popełnione w obszarze jej jurysdykcji. Jednakże ta przyczyna odmowy ma zastosowanie do współpracy przewidzianej w części 2 tylko w takim zakresie, w jakim żądana pomoc wymaga stosowania środków przymusu. Jeżeli do celów współpracy na podstawie niniejszego rozdziału wymagane jest obopólne uznanie danego czynu za przestępstwo, wymóg ten uznaje się za spełniony bez względu na fakt, czy obydwie Strony klasyfikują przestępstwo w tej samej kategorii przestępstw lub określają przestępstwo przy użyciu tego samego terminu, o ile obydwie Strony uznają za przestępstwo postępowanie leżące u podstaw naruszenia prawa.

2. Można również odmówić współpracy przewidzianej w części 2 w zakresie, w jakim żądana pomoc wymaga stosowania środków przymusu, oraz współpracy przewidzianej w części 3 niniejszego rozdziału, jeżeli w podobnej sprawie krajowej żądane środki nie mogłyby być podjęte na podstawie prawa krajowego Strony, do której skierowano wniosek, w celach dochodzeniowych lub prowadzenia postępowań.

3. Jeżeli prawo Strony, do której skierowano wniosek, tego wymaga, można również odmówić współpracy przewidzianej w części 2 w zakresie, w jakim żądana pomoc pociąga za sobą stosowanie środków przymusu oraz w części 3 niniejszego rozdziału, jeżeli żądane środki lub inne środki mające podobny skutek nie byłyby dozwolone przez prawo Strony występującej z wnioskiem lub, w odniesieniu do właściwych organów Strony występującej z wnioskiem, jeżeli wniosek nie został zatwierdzony przez sędziego lub inny organ sądowy, w tym również prokuratorów, jeżeli każdy z tych organów jest właściwy w sprawach o przestępstwa.

4. Można również odmówić współpracy przewidzianej w części 4 niniejszego rozdziału, jeżeli:

a. prawo Strony, do której skierowano wniosek, nie przewiduje konfiskaty w odniesieniu do rodzaju przestępstw, których dotyczy wniosek; lub

b. bez uszczerbku dla obowiązku wynikającego z artykułu 23 ustęp 3, wykonywanie współpracy byłoby sprzeczne z zasadami prawa krajowego Strony, do której skierowano wniosek, dotyczącymi granic konfiskaty z uwagi na stosunek między przestępstwem a:

i. korzyścią ekonomiczną, która może być uznana za dochody pochodzące z przestępstwa; lub

ii. mieniem, które może być uznane za narzędzia popełnienia tego przestępstwa; lub

c. według prawa Strony, do której skierowano wniosek, konfiskata nie może być już zarządzona lub wykonana z powodu przedawnienia; lub

d. bez uszczerbku dla artykułu 23 ustęp 5, wniosek nie odnosi się do uprzedniego wyroku skazującego lub decyzji sądowej lub zawartego w takiej decyzji ustalenia, że zostało popełnione przestępstwo lub kilka przestępstw, na podstawie których konfiskata została nakazana lub jest żądana; lub

e. konfiskata nie jest wykonalna na obszarze Strony występującej z wnioskiem lub podlega jeszcze zaskarżeniu w drodze zwykłych środków odwoławczych; lub

f. wniosek dotyczy nakazu konfiskaty wydanego zaocznie, a według opinii Strony, do której skierowano wniosek, w postępowaniu prowadzonym przez Stronę występującą z wnioskiem, które poprzedziło wydanie takiej decyzji, nie zostało zapewnione minimum praw do obrony, uznanych za przysługujące każdej osobie oskarżonej w sprawie karnej.

5. W rozumieniu ustępu 4 litera *f* niniejszego artykułu, decyzji nie uważa się za wydaną zaocznie, jeżeli:

a. została ona potwierdzona lub ogłoszona po wniesieniu środka zaskarżenia przez osobę zainteresowaną; lub

b. została wydana na skutek odwołania, z zastrzeżeniem, że odwołanie zostało złożone przez osobę zainteresowaną.

6. Przy ocenie dla celów ustępu 4 litera *f* niniejszego artykułu, czy zostało zapewnione minimum prawa do obrony, Strona, do której skierowano wniosek, weźmie pod uwagę okoliczność, czy osoba zainteresowana rozmyślnie uchylała się od wymiaru sprawiedliwości lub mając możliwość złożenia środka odwoławczego przeciwko decyzji wydanej zaocznie, postanowiła tego nie czynić. To samo stosuje się, jeżeli osoba zainteresowana, mimo prawidłowego doręczenia wezwania do stawienia się, nie stawiała się ani nie wniosła o odroczenie.

7. Strona nie będzie powoływać się na tajemnicę bankową jako przyczynę odmowy współpracy przewidzianej w niniejszym rozdziale. Jeżeli jej prawo krajowe tego wymaga, Strona może żądać, aby wniosek o współpracę, który wiązałby się z uchyceniem tajemnicy bankowej, był zatwierdzony przez sędziego lub inny organ sądowy, w tym prokuratorów, jeżeli każdy z tych organów jest właściwy w sprawach o przestępstwa.

8. Bez uszczerbku dla przyczyny odmowy przewidzianej w ustępie 1 litera *a* niniejszego artykułu:

a. fakt, że osoba, przeciwko której prowadzone są czynności dochodzeniowe lub został wydany nakaz konfiskaty przez organy Strony występującej z wnioskiem, jest osobą prawną, nie będzie podnoszony przez Stronę, do której skierowano wniosek, jako przeszkoda dla wykonywania współpracy na podstawie niniejszego rozdziału;

b. fakt, że osoba fizyczna, przeciwko której został wydany nakaz konfiskaty dochodów, zmarła po wydaniu tego nakazu, lub fakt, że osoba prawna została rozwiązana po wydaniu przeciwko niej nakazu konfiskaty dochodów, nie będzie podnoszony jako przeszkoda udzielenia pomocy zgodnie z artykułem 23 ustęp 1 litera *a*.

c. fakt, że osoba, przeciwko której toczy się postępowanie lub został wydany nakaz konfiskaty przez organy Strony występującej z wnioskiem, została wymieniona we wniosku jako sprawca zarówno przedmiotowego przestępstwa, jak i przestępstwa prania pieniędzy, zgodnie z artykułem 9 ustęp 2 litera *b* niniejszej Konwencji, nie będzie podnoszona przez Stronę wezwaną jako przeszkoda dla wykonywania współpracy na podstawie niniejszego rozdziału.

Artykuł 29 – Odroczenie

Strona, do której skierowano wniosek, może odroczyć wykonanie wnioskowanej czynności, jeżeli czynność taka mogłaby przeszkodzić w prowadzeniu czynności dochodzeniowych lub postępowań przez jej organy.

Artykuł 30 - Częściowe lub warunkowe uwzględnienie wniosku

Przed odmową lub odroczeniem wykonania czynności w ramach współpracy przewidzianej w niniejszym rozdziale Strona, do której skierowano wniosek, rozważy, tam gdzie jest to wskazane, po skonsultowaniu się ze Stroną występującą z wnioskiem, czy może uwzględnić wniosek częściowo lub pod takimi warunkami, jakie uzna za konieczne.

Część 6 - Doręczanie i ochrona praw osób trzecich

Artykuł 31 - Doręczanie dokumentów

1. Strony udzielą sobie wzajemnie możliwie najszerszej pomocy w doręczaniu dokumentów sądowych osobom, których dotyczą środki tymczasowe i konfiskata.

2. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody dla:

a. możliwości przesyłania dokumentów sądowych drogą pocztową bezpośrednio do osób przebywających za granicą;

b. możliwości powodowania doręczenia dokumentów sądowych przez urzędników sądowych, funkcjonariuszy lub inne właściwe organy Strony, od której dokument pochodzi, bezpośrednio przez organy konsularne tej Strony lub przez urzędników sądowych, funkcjonariuszy lub inne właściwe organy Strony, do której dokument jest skierowany,

chyba że Strona, do której dokument jest skierowany, złoży odmienne oświadczenie w tym przedmiocie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy przy podpisywaniu lub składaniu dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

3. Doręczając dokumenty sądowe osobom przebywającym za granicą, których dotyczą środki tymczasowe lub nakaz konfiskaty wydany w Stronie przesyłającej, Strona ta wskaże środki odwoławcze przysługujące takim osobom na podstawie jej prawa.

Artykuł 32 - Uznawanie decyzji zagranicznych

1. Przy realizacji wniosku o współpracę na podstawie części 3 i 4 Strona, do której skierowano wniosek, uzna każdą decyzję podjętą przez władze sądowe Strony występującej z wnioskiem dotyczącą praw dochodzonych przez osoby trzecie.

2. Można odmówić uznania, jeżeli:

a. osoby trzecie nie miały dostatecznej możliwości dowiedzenia swoich praw; lub

b. decyzja jest sprzeczna z wcześniejszą decyzją podjętą w Stronie, do której skierowano wniosek, w tej samej sprawie; lub

c. jest ona sprzeczna z porządkiem publicznym Strony, do której skierowano wniosek; lub

d. decyzja została podjęta wbrew przepisom o wyłącznej jurysdykcji przewidzianej przez prawo Strony, do której skierowano wniosek.

Cześć 7 - Przepisy proceduralne i inne przepisy ogólne

Artykuł 33 - Organ centralny

1. Strony wyznaczają organ centralny, a w miarę potrzeby organy, odpowiedzialne za przesyłanie wniosków i udzielanie odpowiedzi na wnioski składane na podstawie niniejszego rozdziału, realizację takich wniosków lub przekazywanie ich właściwym organom do realizacji.

2. W chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, każda Strona powiadomi Sekretarza Generalnego Rady Europy o nazwach i adresach organów wyznaczonych zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 34 - Bezpośrednie porozumiewanie się

1. Organy centralne będą porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

2. W nagłym przypadku wnioski lub zawiadomienia przewidziane w niniejszym rozdziale mogą być przesyłane bezpośrednio przez organy sądowe, w tym prokuratorów Strony występującej z wnioskiem do takich samych organów Strony, do której skierowano wniosek. W takich przypadkach kopia będzie jednocześnie przesyłana do organu centralnego Strony, do której skierowano wniosek, za pośrednictwem organu centralnego Strony występującej z wnioskiem.

3. Wniosek lub zawiadomienie przewidziane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu mogą być przesyłane za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol).

4. Jeżeli wniosek został złożony zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu, a organ nie jest właściwy do jego realizacji, organ ten przekaże wniosek właściwemu organowi krajowemu i poinformuje o tym bezpośrednio Stronę występującą z wnioskiem.

5. Wnioski lub zawiadomienia, przewidziane w części 2 niniejszego rozdziału, niewymagające stosowania środków przymusu, mogą być bezpośrednio przekazywane przez właściwe organy Strony występującej z wnioskiem właściwym organom Strony, do której kierowany jest wniosek.

6. Projekty wniosków lub zawiadomień przewidziane w niniejszym rozdziale mogą być przesyłane bezpośrednio przez organy sądowe Strony występującej z wnioskiem do takich samych organów Strony, do której kierowany jest wniosek, przed formalnym wnioskiem, w celu upewnienia się, iż zostanie on po otrzymaniu sprawnie zrealizowany i że zawiera wystarczające informacje i załączoną dokumentację, tak aby spełniał wymagania ustawodawstwa Strony do której jest kierowany wniosek.

Artykuł 35 - Forma wniosku i języki

1. Wszystkie wnioski przewidziane w niniejszym rozdziale będą składane na piśmie. Mogą być one przekazywane w wersji elektronicznej lub poprzez zastosowanie wszelkich innych środków przekazu danych, pod warunkiem, iż Strona występująca z wnioskiem jest przygotowana do dostarczenia, w każdej chwili, na żądanie, pisemnej wersji tego typu przekazu wraz z oryginałem. Jednakże każda Strona może w każdej chwili, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, wskazać warunki, na których jest gotowa przyjąć i wykonać wnioski otrzymane drogą elektroniczną lub inną drogą przekazywania danych.

2. Z zastrzeżeniem przepisów ustępu 3 niniejszego artykułu, nie będzie wymagane tłumaczenie wniosków i załączonych dokumentów.

3. W chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, każde Państwo lub Wspólnota Europejska może złożyć Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy oświadczenie, że zastrzega sobie prawo żądania, aby do wniosków do niej kierowanych i załączonych dokumentów były dołączane tłumaczenia na jego język lub na jeden z oficjalnych języków Rady Europy lub na ten z nich, który wskaże. Może ona również, przy tej okazji, złożyć oświadczenie o gotowości przyjmowania tłumaczeń na inny język przez nią wskazany. Inne Strony mogą stosować zasadę wzajemności.

Artykuł 36 - Legalizacja

Dokumenty przekazywane przy stosowaniu postanowień niniejszego rozdziału będą zwolnione z wszelkich formalności legalizacyjnych.

Artykuł 37 - Treść wniosku

1. Wniosek o współpracę przewidziany w niniejszym rozdziale będzie określać:

a. organ występujący z wnioskiem i organ prowadzący czynności dochodzeniowe lub postępowanie;

b. przedmiot i przyczynę wniosku;

c. sprawy, łącznie z istotnymi faktami (takimi jak data, miejsce i okoliczności przestępstwa), których dotyczą czynności dochodzeniowe lub postępowanie, z wyjątkiem wniosku o doręczenie;

d. jeżeli współpraca wymaga stosowania środków przymusu:

i. tekst przepisów ustawowych lub - jeżeli to nie jest możliwe - informacje o odpowiednich przepisach prawnych mających zastosowanie; i

ii. wskazanie, że żądane środki lub inne środki o podobnych skutkach mogłyby być podjęte na obszarze Strony występującej z wnioskiem na podstawie jej prawa;

e. kiedy jest to konieczne i w zakresie, w jakim jest to możliwe:

i. dane dotyczące osoby lub osób zainteresowanych, łącznie z nazwiskiem, datą i miejscem urodzenia, obywatelstwem i miejscem pobytu, a w wypadku osoby prawnej - jej siedzibą; i

ii. mienie, w stosunku do którego współpraca jest żądana, jego położenie, jego powiązanie z osobą lub osobami zainteresowanymi, jakiegokolwiek powiązanie tego mienia z przestępstwem, jak również wszelkie dostępne informacje o innych osobach, prawach do tego mienia; i

f. szczególną procedurę, której zastosowania życzy sobie Strona występująca z wnioskiem.

2. Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego na podstawie części 3 w odniesieniu do zajęcia mienia, na podstawie którego może być realizowany nakaz konfiskaty polegający na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy, będzie również wymieniać maksymalną kwotę, której pokrycia żąda się z tego mienia.

3. Poza danymi wymienionymi w ustępie 1 wniosek na podstawie części 4 będzie zawierać:

a. w przypadku artykułu 23 ustęp 1 litera a:

- i. uwierzytelnioną kopię nakazu konfiskaty wydanego przez sąd Strony występującej z wnioskiem oraz wyjaśnienie, na jakiej podstawie nakaz został wydany, jeżeli nie wynika to z samego nakazu;
- ii. poświadczenie wydane przez właściwy organ Strony występującej z wnioskiem, że nakaz konfiskaty jest wykonalny i nie podlega zaskarżeniu w drodze zwykłych środków odwoławczych;
- iii. informacje, w jakim zakresie żąda się wykonania nakazu; oraz
- iv. informacje o konieczności podjęcia środków tymczasowych;

b. w przypadku przewidzianym w artykule 23 ustęp 1 litera b, opis faktów, na które powołuje się Strona występująca z wnioskiem, dostateczny dla umożliwienia Stronie, do której skierowano wniosek uzyskania nakazu na podstawie jej prawa krajowego;

c. jeżeli osoby trzecie miały możliwość dochodzenia praw, dokumenty potwierdzające taką możliwość.

Artykuł 38 - Wnioski wadliwe

1. Jeżeli wniosek nie jest zgodny z postanowieniami niniejszego rozdziału lub dostarczone informacje nie są wystarczające do jego realizacji przez Stronę, do której skierowano wniosek, Strona ta może zwrócić się do Strony występującej z wnioskiem o jego poprawienie lub uzupełnienie o dodatkowe informacje.

2. Strona, do której skierowano wniosek, może wyznaczyć termin dostarczenia takich poprawek lub informacji.

3. Do czasu otrzymania żądanych poprawek lub informacji dotyczących wniosku sporządzonego na podstawie części 4 niniejszego rozdziału, Strona, do której skierowano wniosek może podjąć każdy ze środków, o których mowa w części 2 lub 3 niniejszego rozdziału.

Artykuł 39 - Wielość wniosków

1. Jeżeli Strona, do której skierowano wniosek otrzyma więcej niż jeden wniosek na podstawie części 3 lub 4 niniejszego rozdziału w stosunku do tej samej osoby lub mienia, wielość wniosków nie powstrzyma tej Strony od realizacji wniosków wymagających podjęcia środków tymczasowych.

2. W razie wielości wniosków na podstawie części 4 niniejszego rozdziału Strona, do której skierowano wniosek rozważy podjęcie konsultacji ze Stronami występującymi z wnioskami.

Artykuł 40 - Obowiązek uzasadnienia

Strona, do której skierowano wniosek uzasadni każdą decyzję o odmowie, odroczeniu lub uzależnieniu od spełnienia warunków współpracy na podstawie niniejszego rozdziału.

Artykuł 41 - Informacja

1. Strona, do której skierowano wniosek poinformuje niezwłocznie Stronę występującą z wnioskiem o:

- a. czynności podjętej na wniosek na podstawie niniejszego rozdziału;
- b. ostatecznym wyniku czynności dokonanej na podstawie wniosku;

c. decyzji o odmowie, odroczeniu lub uzależnieniu od spełnienia warunków, wykonania w całości lub w części jakiegokolwiek współpracy na podstawie niniejszego rozdziału;

d. okolicznościach uniemożliwiających przeprowadzenie żądanej czynności lub mogących spowodować poważne opóźnienia w jej wykonaniu; oraz

e. w przypadku podjęcia środków tymczasowych na skutek wniosku na podstawie części 2 lub 3 niniejszego rozdziału – o takich postanowieniach swojego prawa krajowego, które mogłyby automatycznie prowadzić do uchylecia środków tymczasowych.

2. Strona występująca z wnioskiem niezwłocznie poinformuje Stronę, do której skierowano wniosek o:

a. jakiegokolwiek zmianie, decyzji lub każdej innej okoliczności, z powodu których nakaz konfiskaty przestaje być w całości lub w części wykonalny; oraz

b. wszelkich zmianach faktycznych lub prawnych, z powodu których czynność podjęta na podstawie niniejszego rozdziału nie jest już uzasadniona.

3. Jeżeli Strona, na podstawie tego samego nakazu konfiskaty, żąda konfiskaty w więcej niż jednej Stronie, poinformuje o tym żądaniu wszystkie Strony, których dotyczy wykonanie tego nakazu.

Artykuł 42 - Ograniczenie wykorzystywania

1. Strona, do której skierowano wniosek może uzależnić wykonanie wniosku od warunku, że informacja lub dowód dostarczone przez nią nie zostaną, bez jej uprzedniej zgody, wykorzystane lub przekazane przez organy Strony występującej z wnioskiem na potrzeby czynności dochodzeniowych lub postępowań innych niż wymienione we wniosku.

2. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że bez jej uprzedniej zgody informacja lub dowód dostarczone przez nią na podstawie niniejszego rozdziału nie mogą być wykorzystane lub przekazane przez organy Strony występującej z wnioskiem na potrzeby czynności dochodzeniowych lub postępowań innych niż wymienione we wniosku.

Artykuł 43 - Poufność

1. Strona występująca z wnioskiem może żądać, aby Strona, do której skierowano wniosek, zachowała poufność faktów oraz treści wniosku, z wyjątkiem zakresu koniecznego dla wykonania wniosku. Jeżeli Strona, do której skierowano wniosek, nie może spełnić wymogu poufności, informuje o tym niezwłocznie Stronę występującą z wnioskiem.

2. Jeżeli nie jest to sprzeczne z podstawowymi zasadami jej prawa krajowego i jeżeli tego żądano, Strona występująca z wnioskiem zachowa poufność każdego dowodu i informacji dostarczonych przez Stronę, do której skierowano wniosek, z wyjątkiem zakresu w jakim ich ujawnienie jest konieczne dla prowadzenia czynności dochodzeniowych lub postępowań wymienionych we wniosku.

3. Z zastrzeżeniem postanowień jej prawa krajowego, Strona, która otrzymała informację przekazaną z własnej inicjatywy na podstawie artykułu 20, zastosuje się do wymogu poufności zgodnie z żądaniem Strony udzielającej informacji. Jeżeli druga Strona nie będzie mogła spełnić tego wymogu, poinformuje o tym niezwłocznie Stronę przekazującą informację.

Artykuł 44 - Koszty

Koszty zwyczajne związane z wykonaniem wniosku będzie ponosić Strona, do której skierowano wniosek. Jeżeli dla wykonania wniosku konieczne są znaczne lub nadzwyczajne koszty, Strony będą konsultować się w celu uzgodnienia warunków, na jakich wniosek zostanie wykonany i w jaki sposób koszty będą ponoszone.

Artykuł 45 - Odszkodowanie

1. W razie wniesienia przez osobę powództwa w sprawie odpowiedzialności za szkody wynikłe wskutek działania lub zaniechania związanego ze współpracą na podstawie niniejszego rozdziału, Strony zainteresowane wezmą pod uwagę, o ile zachodzi taka potrzeba, możliwość skonsultowania się ze sobą w celu określenia sposobu ewentualnego rozłożenia między nimi kwoty należnego odszkodowania.

2. Strona, przeciwko której wniesiono powództwo o odszkodowanie, podejmie starania, aby niezwłocznie poinformować o tym drugą Stronę, jeżeli Strona ta może być zainteresowana w rozstrzygnięciu sprawy.

ROZDZIAŁ V – Współpraca pomiędzy JAF

Artykuł 46 – Współpraca pomiędzy JAF

1. Strony zapewnią, iż JAF zdefiniowane w niniejszej Konwencji, współpracują na rzecz zwalczania prania pieniędzy, gromadzą i analizują lub, jeśli jest to wskazane, przeprowadzają we własnym zakresie działania dochodzeniowe dotyczące istotnych informacji na temat wszelkich okoliczności, które mogą wskazywać na pranie pieniędzy, zgodnie z ich krajowymi uprawnieniami.

2. Dla celów wynikających z ustępu 1, każda Strona zapewni, iż JAF wymieniają między sobą, z własnej inicjatywy lub na wniosek, zgodnie z niniejszą Konwencją lub z istniejącymi lub przyszłymi protokołami ustaleń zgodnymi z niniejszą Konwencją, wszelkie dostępne informacje, które mogą być istotne dla przetwarzania lub analizy informacji lub, jeśli jest to wskazane, do prowadzenia czynności dochodzeniowych przez JAF odnoszących się do transakcji finansowych powiązanych z praniem pieniędzy jak również związanych z tym osób prawnych lub fizycznych.

3. Każda Strona zapewni, iż na wykonywanie zadań JAF, przewidzianych w niniejszym artykule nie będzie miał wpływu ich status wewnętrzny, niezależnie od tego czy są one organami administracyjnymi, organami ścigania czy sądowymi.

4. Do każdego wniosku, sporządzonego na podstawie niniejszego artykułu będzie załączane krótkie zestawienie istotnych faktów znanych JAF występującej z wnioskiem. JAF określa we wniosku w jaki sposób będą wykorzystane żądane informacje.

5. Jeżeli wniosek został wystosowany zgodnie z niniejszym artykułem, JAF, do której skierowano wniosek, dostarczy wszelkich istotnych informacji, włączając w to dostępne informacje finansowe i dane organów ścigania, żądane we wniosku, bez potrzeby wystosowania formalnego wniosku na podstawie stosowanych konwencji lub umów pomiędzy Stronami.

6. JAF może odmówić ujawnienia informacji, które mogłyby negatywnie wpłynąć na prowadzone w Stronie, do której skierowano wniosek, dochodzenie karne lub, w wyjątkowych okolicznościach, gdy ujawnianie informacji byłoby wyraźnie sprzeczne z uzasadnionym interesem osoby fizycznej lub prawnej zainteresowanej Strony, lub nie byłoby w zgodzie z podstawowymi zasadami prawa krajowego Strony, do której skierowano wniosek. Każda tego typu odmowa będzie odpowiednio wytłumaczona JAF wnioskującej o informacje.

7. Informacje lub dokumenty uzyskane na podstawie niniejszego artykułu będą wykorzystane jedynie do celów opisanych w ustępie 1. Informacje dostarczone przez zagraniczny odpowiednik JAF nie będą udostępniane osobom trzecim, jak również nie będą wykorzystywane przez JAF otrzymującą dla celów innych niż analiza, bez wcześniejszej zgody JAF dostarczającej.

8. W trakcie przekazywania informacji lub dokumentów zgodnie z niniejszym artykułem, JAF przekazująca może nakładać ograniczenia i warunki dotyczące wykorzystania informacji do celów innych niż te określone w ustępie 7. JAF otrzymująca stosuje się do wszelkich takich ograniczeń i warunków.

9. Jeśli Strona zamierza wykorzystać przekazane informacje lub dokumenty w dochodzeniach karnych lub jako podstawę do oskarżenia, zgodnie z celami opisanymi w ustępie 7, JAF przekazująca informacje nie może odmówić zgody na tego typu wykorzystanie, chyba że odmowa będzie opierała się na ograniczeniach zgodnych z prawem krajowym lub warunkach odnoszących się do ustępu 6. Każda odmowa przyznania zgody będzie odpowiednio wytłumaczona.

10. JAF podejmą wszelkie niezbędne środki, w tym środki bezpieczeństwa, w celu zapewnienia, iż informacje dostarczone na podstawie niniejszego artykułu nie są dostępne dla jakiegokolwiek innych organów, agencji lub departamentów.

11. Dostarczone informacje będą chronione zgodnie z Konwencją Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 roku o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych (ETS Nr 108), jak również z uwzględnieniem zalecenia nr R(87)15 z dnia 15 września 1987 roku Komitetu Ministrów Rady Europy regulującego użycie danych osobowych w sektorze policyjnym, przez zastosowanie co najmniej takich samych zasad poufności i ochrony danych osobowych jak te, które stosuje się zgodnie z ustawodawstwem krajowym stosowanym względem JAF występującej z wnioskiem.

12. Przekazująca JAF może wystosować uzasadnione zapytanie dotyczące wykorzystania dostarczonych informacji, a otrzymująca JAF, w przypadku gdy jest to konieczne, dostarczy tego typu informacje.

13. Strony wskażą jednostkę, będącą JAF w rozumieniu niniejszego artykułu.

Artykuł 47 – Współpraca międzynarodowa na rzecz odraczenia podejrzanych transakcji

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla zezwolenia na podjęcie natychmiastowych działań przez JAF, na wniosek JAF zagranicznej, w celu zawieszenia lub wstrzymania zgody na wykonanie zamierzonej transakcji na taki sam okres i w zależności od tych samych warunków jakie są stosowane w jej prawie krajowym odnoszącym się do wstrzymywania transakcji.

2. Działanie, o którym mowa w ustępie 1, będzie podjęte w przypadku gdy JAF, do której skierowano wniosek uzna, na podstawie uzasadnienia dostarczonego przez JAF występującą z wnioskiem, że:

a. transakcja jest powiązana z praniem pieniędzy; i

b. transakcja byłaby zawieszona lub zgoda na przeprowadzenie transakcji byłaby wstrzymana, gdyby transakcja była przedmiotem krajowego zawiadomienia o transakcji podejrzanej.

ROZDZIAŁ VI – Mechanizm kontrolny i rozstrzyganie sporów

Artykuł 48 – Mechanizm kontrolny i rozstrzyganie sporów

1. Konferencja Stron Konwencji (KSK) będzie odpowiedzialna za wdrażanie Konwencji. KSK:
 - a. będzie monitorować odpowiednie wdrażanie Konwencji przez Strony;
 - b. na żądanie Strony będzie wyrażać opinię dotyczącą jakiegokolwiek zagadnienia związanego z interpretacją i stosowaniem Konwencji.
2. KSK będzie wywiązywać się ze swoich obowiązków zgodnie z powyższym ustępem 1 litera a poprzez wykorzystanie wszelkich dostępnych publikacji Komitetu Specjalnego Ekspertów Rady Europy ds. Oceny Środków Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (Moneyval) (dla państw podlegających Moneyval), jak również wszelkich dostępnych publikacji FATF (dla państw należących do FATF), wraz z załączonymi kwestionariuszami z okresowej samooceny, jeśli jest to wskazane. Procedura monitorowania będzie skupiała się na obszarach objętych niniejszą Konwencją wyłącznie w odniesieniu do tych obszarów, które nie są objęte innymi istotnymi standardami międzynarodowymi, względem których prowadzona jest wspólna ocena FATF i Moneyval.
3. W przypadku gdy KSK uzna, iż wymaga dalszych informacji w celu wywiązania się ze swoich obowiązków, podejmie ona współpracę ze Stroną zainteresowaną, korzystając, jeśli jest to wymagane przez KSK, z procedur i mechanizmów Moneyval. Zainteresowana Strona przekaże następnie swój raport do KSK. Na podstawie tego raportu KSK zdecyduje czy należy przeprowadzić bardziej dogłębną ocenę pozycji Strony zainteresowanej. Może to wiązać się, choć niekoniecznie, z wizytą grupy ewaluacyjnej.
4. W przypadku sporu pomiędzy Stronami dotyczącego interpretacji lub stosowania Konwencji, Strony będą starały się rozstrzygnąć spór drogą negocjacji lub poprzez inne środki polubowne wybrane przez Strony, włączając w to wniesienie sporu do KSK, do trybunału arbitrażowego, którego decyzja jest wiążąca względem Stron lub do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, za zgodą zainteresowanych Stron.
5. KSK przyjmie własne zasady dotyczące procedury.
6. Sekretarz Generalny Rady Europy zwoła KSK nie później niż po upływie jednego roku od wejścia niniejszej Konwencji w życie. Od chwili zwołania będą się odbywały regularne posiedzenia KSK zgodnie z zasadami procedury przyjętej przez KSK.

ROZDZIAŁ VII - PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 49 - Podpisanie i wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu dla Państw Członkowskich Rady Europy, Wspólnoty Europejskiej i Państw niebędących członkami, które brały udział w jej opracowaniu. Państwa te lub Wspólnota Europejska mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się przez:
 - a. podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
 - b. podpisanie z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym następuje ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie.
2. Dokument ratyfikacyjny, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty, w której sześciu Sygnatariuszy, z których co najmniej czterech jest Państwami Członkowskimi Rady Europy, wyraziło swoją zgodę na związanie się Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 1.

4. W odniesieniu do każdego Sygnatariusza, który później wyrazi zgodę na związanie się nią, niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty wyrażenia jego zgody na związanie się Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 1.

5. Żadna Strona Konwencji z 1990 roku nie może ratyfikować, przyjąć lub zatwierdzić niniejszej Konwencji bez wcześniejszego uznania się za związaną przynajmniej przepisami odpowiadającymi przepisom Konwencji z 1990 roku, które są dla niej wiążące.

6. Począwszy od wejścia Konwencji w życie, Strony Konwencji, będące jednocześnie Stronami Konwencji z 1990 roku:

a. zastosują przepisy niniejszej Konwencji w ich wzajemnych stosunkach;

b. będą kontynuowały stosowanie przepisów Konwencji z 1990 roku w swoich stosunkach z innymi Stronami wspomnianej Konwencji nie będącymi Stronami niniejszej Konwencji.

Artykuł 50 - Przystąpienie do konwencji

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy, po skonsultowaniu się ze Stronami Konwencji, decyzją podjętą większością głosów przewidzianą w artykule 20.d Statutu Rady Europy, przy jednomyślności przedstawicieli Stron uprawnionych do zasiadania w Komitecie, może zaprosić każde Państwo niebędące członkiem Rady i nieuczestniczące w opracowaniu Konwencji, do przystąpienia do niej.

2. W stosunku do każdego Państwa przystępującego, niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 51 - Terytorialny zakres stosowania

1. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać obszar lub obszary, do których niniejsza Konwencja będzie zastosowanie.

2. Każda Strona może później, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na każdy inny obszar wymieniony w tym oświadczeniu. W stosunku do tego obszaru Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania takiego oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Oświadczenie złożone na podstawie obu poprzedzających ustępów może być wycofane, w odniesieniu do każdego obszaru wymienionego w tym oświadczeniu, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie zacznie obowiązywać pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 52 – Stosunek do innych konwencji i porozumień

1. Niniejsza Konwencja nie narusza praw i zobowiązań Stron wynikających z wielostronnych umów międzynarodowych dotyczących zagadnień szczegółowych.

2. Strony niniejszej Konwencji mogą między sobą zawierać porozumienia dwustronne lub wielostronne w sprawach będących przedmiotem niniejszej Konwencji, w celu uzupełnienia lub wzmocnienia jej postanowień lub ułatwienia stosowania zawartych w niej zasad.

3. Jeżeli dwie lub więcej Stron zawarło już porozumienie lub traktat w sprawach, które są przedmiotem niniejszej Konwencji, lub w inny sposób uregulowało swoje wzajemne stosunki dotyczące tych spraw, Strony te mogą stosować to porozumienie lub traktat lub odpowiednio regulować te stosunki zamiast niniejszej Konwencji, jeżeli ułatwi to współpracę międzynarodową.

4. Strony, które są członkami Unii Europejskiej, mogą we wzajemnych stosunkach stosować zasady Wspólnoty lub Unii Europejskiej, o ile istnieją takie zasady Wspólnoty lub Unii Europejskiej, które regulują dany przedmiot oraz stosują się do danego przypadku, bez uszczerbku dla przedmiotu i celu niniejszej Konwencji oraz bez uszczerbku dla jej pełnego zastosowania do innych Stron.

Artykuł 53 – Deklaracje i zastrzeżenia

1. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, złożyć jedno lub więcej oświadczeń, o których mowa w artykule 3 ustęp 2, artykule 9 ustęp 4, artykule 17 ustęp 5, artykule 24 ustęp 3, artykule 31 ustęp 2, artykule 35 ustępy 1 i 3 oraz w artykule 42 ustęp 2.

2. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może również, w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego, zastrzec sobie prawo niestosowania, w całości lub w części, postanowień artykułu 7 ustęp 2 litera c, artykułu 9 ustęp 6, artykułu 46 ustęp 5 oraz artykułu 47.

3. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia wskazać sposób, w jaki zamierza stosować artykuły 17 i 19 niniejszej Konwencji, biorąc w szczególności pod uwagę odpowiednie umowy międzynarodowe w dziedzinie współpracy międzynarodowej w sprawach karnych. O wszelkich zmianach w tej informacji powiadomi ona Sekretarza Generalnego Rady Europy.

4. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zadeklarować:

a. niestosowanie artykułu 3 ustęp 4 niniejszej Konwencji; lub

b. jedynie częściowe stosowanie artykułu 3 ustęp 4 niniejszej Konwencji; lub

c. sposób, w jaki zamierza stosować artykuł 3 ustęp 4 niniejszej Konwencji.

O wszelkich zmianach w tej informacji powiadomi ona Sekretarza Generalnego Rady Europy.

5. Nie można składać żadnych innych zastrzeżeń.

6. Każda Strona, która złożyła zastrzeżenie na podstawie niniejszego artykułu, może w całości lub w części wycofać je, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie staje się skuteczne z datą otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

7. Strona, która złożyła zastrzeżenie w stosunku do jakiegokolwiek postanowienia niniejszej Konwencji, nie może domagać się stosowania tego postanowienia przez inną Stronę; może ona jednak, jeżeli jej zastrzeżenie jest częściowe lub warunkowe, żądać stosowania tego postanowienia w takim zakresie, w jakim sama to postanowienie przyjęła.

Artykuł 54 – Poprawki

1. Poprawki do niniejszej Konwencji mogą być zgłaszane przez każdą Stronę i będą przekazywane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy do wiadomości Państwom Członkowskim Rady Europy, Wspólnocie Europejskiej i każdemu Państwu niebędącemu członkiem, które przystąpiło lub zostało zaproszone do przystąpienia do niniejszej Konwencji zgodnie z postanowieniami artykułu 50.
2. Każda poprawka zaproponowana przez Stronę będzie przekazywana do wiadomości Europejskiemu Komitetowi ds. Problemów Przeszłości (EKPP), który przedstawi Komitetowi Ministrów swoją opinię o zgłoszonej poprawce.
3. Komitet Ministrów rozpatrzy zgłoszoną poprawkę i opinię przedłożoną przez EKPP i może przyjąć poprawkę większością przewidzianą w artykule 20.d Statutu Rady Europy.
4. Tekst każdej poprawki przyjętej przez Komitet Ministrów zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu będzie przekazany Stronom do akceptacji.
5. Każda poprawka przyjęta zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu wejdzie w życie trzydziestego dnia po poinformowaniu Sekretarza Generalnego przez wszystkie Strony o jej przyjęciu.
6. W celu uaktualniania listy typów przestępstw zawartej w załączniku oraz wprowadzania poprawek do artykułu 13, każda ze Stron lub Komitet Ministrów może przedstawiać swoje poprawki. Sekretarz Generalny Rady Europy prześle je Stronom.
7. Po konsultacjach ze Stronami, które nie są członkami Rady Europy, oraz gdy jest to konieczne również z EKPP, Komitet Ministrów może przyjąć poprawkę zaproponowaną zgodnie z ustępem 6 większością, o której mowa w artykule 20.d Statutu Rady Europy. Poprawka wejdzie w życie po upływie okresu jednego roku od daty przekazania jej Stronom. W ciągu tego okresu którakolwiek Strona może powiadomić Sekretarza Generalnego o jakimkolwiek sprzeciwie co do wejścia w życie poprawki w stosunku do niej.
8. Jeśli jedna trzecia Stron powiadomi Sekretarza Generalnego o sprzeciwie co do wejścia w życie poprawki, nie wejdzie ona w życie.
9. Jeśli mniej niż jedna trzecia Stron powiadomi Sekretarza Generalnego o sprzeciwie, poprawka, wejdzie w życie w stosunku do tych Stron, które nie zgłosiły sprzeciwu.
10. Kiedy poprawka wejdzie w życie zgodnie z ustępami 6 do 9 niniejszego artykułu i jeśli Strona zgłosiła do niej sprzeciw, w stosunku do danej Strony wchodzi ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie poinformowania Sekretarza Generalnego Rady Europy o jej przyjęciu. Strona, która zgłosiła sprzeciw, może go wycofać w każdej chwili poprzez powiadomienie o tym fakcie Sekretarza Generalnego Rady Europy.
11. Jeśli poprawka została przyjęta przez Komitet Ministrów, Państwo lub Wspólnota Europejska nie może wyrazić zgody na związanie się Konwencją bez jednoczesnego przyjęcia poprawki.

Artykuł 55 - Wypowiedzenie

1. Strona może w każdym czasie wypowiedzieć Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Wypowiedzenie takie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.
3. Jednakże niniejszą Konwencję stosuje się nadal do wykonania konfiskaty na podstawie artykułu 23, jeżeli wniosek o nią został złożony zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji przed datą, w której takie wypowiedzenie staje się skuteczne.

Artykuł 56 – Zawiadomienia

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia Państwa Członkowskie Rady Europy, Wspólnotę Europejską, Państwa niebędące członkami, które brały udział w opracowaniu Konwencji, każde Państwo zaproszone do przystąpienia do niej oraz każdą inną Stronę Konwencji, o:

- a. każdym podpisaniu;
- b. każdym złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c. każdej dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z artykułami 49 i 50;
- d. każdej deklaracji lub zastrzeżeniu złożonym na podstawie artykułu 53;
- e. każdym innym akcie, notyfikacji lub zawiadomieniu odnoszących się do Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekazuje uwierzytelnione odpisy konwencji każdemu Państwu Członkowskiemu Rady Europy, Wspólnocie Europejskiej, Państwom niebędącym Członkami, które uczestniczyły w opracowaniu Konwencji, i każdemu Państwu zaproszonemu do przystąpienia do niej.

ZAŁĄCZNIK

- a. udział w zorganizowanych grupach przestępczych i wymuszanie haraczu/okupu;
- b. terroryzm, włącznie z finansowaniem terroryzmu;
- c. handel ludźmi i przemyt imigrantów;
- d. wykorzystywanie seksualne, włącznie z wykorzystywaniem dzieci;
- e. nielegalny handel narkotykami i substancjami psychotropowymi;
- f. nielegalny handel bronią;
- g. nielegalny handel towarami pochodzącymi z kradzieży i innymi;
- h. korupcja i przekupstwo;
- i. oszustwo;
- j. fałszowanie pieniędzy;
- k. podrabianie produktów i piractwo;
- l. przestępstwo przeciwko środowisku naturalnemu;
- m. morderstwo, poważne uszkodzenie ciała;
- n. porwanie, nielegalne ograniczenie swobody i przetrzymywanie zakładników;
- o. rozbój lub kradzież;
- p. przemyt;
- q. wymuszenie;
- r. fałszerstwo;
- s. piractwo; oraz
- t. wykorzystywanie poufnych informacji (insider trading) i manipulacje na rynku